

Fopporna på Tånga – eller ett dämpat skri i natten...

Jag gillar "foppor" de' e' ingen tvekan om det. Men kanske mest att ha som extratofflor och framför allt när man ska packa lätt. Givetvis åkte dom ju ner i packningen till Tånga och när jag kom fram tänkte jag inte så mycket på det, vilket visade sig va ett misstag. Under träffen går jag nog väldigt mycket mer än vad jag gör i vanliga fall och man tänker inte så mycket på det. Big misstake!

Redan första kvällen fanns en liten känning nedåt vaden men, "äsch de går ju över", tänker man ju, fast det gjorde det inte...

Efter att gjort ytterligare någon mil i foppor på blandat underlag kom varningen igen på kvällen, men trött som man är så slocknar man ju snabbt efter att krupit ner i sovsäcken.

Jag vaknade långt innan tuppen gol med en liten underlig känsla i ena vaden och funderade lite på vad det kan va', men blir snabbt uppmärksam på att jag har en muskulatur som nu bestämt sig för att det får va' nog. Lite kramp stegras till mera kramp för att bli ett spikrakt ben som skriker hjälp! De borde jag också ha gjort, men av hänsyn till min rumskamrat och även dom andra boende i baracken bet jag ihop och försökte lirka lite med foten för att krampen skulle släppa.

Nu talar vi allvar alltså och jag märker att foten sitter fast i något mjukt samtidigt som krampen når världsrekord i smärta och paniken slår sina klor i mig. Jag börjar med stelt vänsterben intrasslad i sovsäcken försöka ta mig ur situationen. Då kommer hugget! Benet är stenhårt, styvt, intrasslat och jag vill skrika högt. Jag lyckas få tag i kudden och begraver tänderna i den. Det var visserligen en tempurkudde men smaken va' ingen höjdare, fast förstås var det inte den som var viktigast precis just då.

Prova gärna detta nå'n gång, att med krampstyvt intrasslat ben och en stor kudde i munnen försöka ta er ur sängen utan att störa samtidigt som man inte vet om man ska skratta eller gråta över det som händer. Hur jag lyckades ta mig upp och ur sovsäcken och hur jag fick på brallor och tröjan och kom ut ur baracken är fullständigt utsuddat ur minnet, men plötsligt stod jag ute på gräsmattan och lyckades att väldigt långsamt lirka krampen ur benet och försöka återgå till att bli en vanlig människa igen. Det lyckades såklart och jag kunde ta mig in och trassla upp min sovsäck och rätta till kudden och märkligt nog kom krampen inte tillbaka, utan jag kunde få en stunds avkoppling. Det var väldigt svårt att somna efter en sådan upplevelse.

Givetvis fortsätter ja att ha fopporna med mig i packväskan, men till Tånga kommer ett par väl ingångna joggardojor fortsättningsvis att få följa med...

Ha de'
Acke

